

9 — Snajperista

Ne znam šta će biti. Slutim mir. Crvenilo u daljini koja traje. Šta to znači? Mir u zatvoru ili mir na slobodi dok gledam zalazak sunca u malom ribarskom mestu na sred Pacifika? Voleo bih da je ovo drugo.

Situacija je neizvesna. Prebacili su me u zatvorsku bolnicu. Hoće da me roknu ili ja treba nekoga da roknem? Opet bih voleo da je ovo drugo. Jedan znači opasnost. Znači da će se desiti prvo.

U uglu na plafonu dva pauka pletu mrežu. Pored sijalice su dve fleke. U drugom ćošku jedan pauk plete! Računajući prvu mrežu opet ih ima dve. U sobi su 4 kreveta. Dva plus dva. Dvojica od nas su ubice, a dvojica nisu. Biće dobro. Sve je deljivo sa dva.

Rajko je dovoljno lud da proba da me udavi dok spavam. Jebe se njemu što mu je ostalo još samo dve godine. Ubijanje mu prija. To mu je prestiž u životu. Uradiće to za džabe. Matori i klinac nisu opasni. Plaše se. Moraću pažljivije da spavam.

I onako ne mogu da zaspim. Poslednji posao sam loše odradio. Dugo se branio. — Pusti. Biće ti lakše — rekao sam mu pre nego sam mu zabo nož u srce. Svesno mi je dao svoj život. Nisam trebao da mu pogledam u oči. Od toga ne mogu da zaspim.

Bio je drukara. Da ja nisam, neko bi drugi uzeo kintu i uradio isto. Nemaju dokaze protiv mene. Drže me ovde na pravdi Boga. Ne mogu mi ništa. Zato i hoće da me skenčaju.

— 'Aj mo na kafu — javlja se Rajko iz svog kreveta. Gledam ga. Dva oka. Dve rupe na nosu. Na jednom nosu. Bolje da pazim.

— Jel' ideš? — ustaje iz kreveta. Puštam ga da ide ispred. Patike mu škripuću u ritmu. Dva po dva. Ulazim za njim u te-ve salu. Dva robijaša nam ustaju. Sedamo za sto ispred televizora. Uzimam daljinac i puštam drugi program. Čini mi se da iza sebe čujem nezadovoljnu tišinu. Okrećem se. Svi gledaju program broj dva. Dobro je.

— Dobra ti je jakna — opipava mi rukav kožne jakne. Nabo bi mu glavu u sto.

- Nije loša — gledam ga u oči. Ne obara pogled. Kezi se.
- Jel' takva bila i ona? — pitam i prvim isti kez.
- Mnogo sereš — prestaje da me gleda i menja program.
- Ostavi! — otimam mu daljinac, vraćam na drugi i štekam ga u džep.

Nije normalan. Ubio je kamiondžiju koji ga je povezao. Svidela mu se njegova kožna jakna. Sad mi menja programe. Neće moći ove noći.

- Koji ti kurac? — zbunjen je.
- Gledamo drugi. Opušteno.
- 'Aj kad ti kažeš.
- Izvolte gospodo — Žuća nam donosi kafu.
- Uzmi — Rajko mu pokazuje kutiju cigareta na stolu. Žuća uzima i

gleda u mene. Klimam glavom u znak da može i iz moje kutije da uzme jednu.

- Hvala — stavlja cigaretu iza uвета, a drugu pali dok se udaljava.
- Kolko ih je mali pobio majku ti jebem — gleda Rajko za njim.
- Majku ti jebem — namerno ponavljam. Ne buni se.
- Serijski ubica — nastavlja da komentariše malog.
- Nije ti to serijski ubica.
- Nego šta je?
- Serijske ubice su ludaci koji ubijaju bez razloga.
- A koji je njemu bio razlog?
- To mu je bio posao.
- Posao da ubija koga stigne?
- On je bio snajperista. Imali su motorole. Tačno su im govorili koga

da skinu, a koga ne. Razumeš?

- Ne razumem.
- Šta ne razumeš?
- Što ga braniš?
- Ne branim ga.
- Braniš ga! — optuživački me gleda.
- Braniš ga, jer ubija za kintu. Isto kao ti — nastavlja da sere.
- Ne, nego će da ubija za kožne jakne.

— Dobra ti je jakna — opet mi pipka rukav. Nabošću ga.
— Ti si bolesnik — sklanjam ruku. Gleda me mrtvim pogledom. Više života je bilo u očima one drukare pre nego sam je završio.

* * *

— Ti znaš Damjanoviću zašto si ovde — gleda me nadzornik Adam dok sedi za stolom u svojoj kancelariji.

— Ne znam — odgovaram, dok stojim ispred njega sa druge strane stola.

— Teško ti je delo. Nemoj da misliš da si najpametniji. To što više ne koristiš vatreno oružje ne znači uopšte da si neuhvativ. Sada se rade de-en-ka provere. Dovoljno je da ti je jedna dlaka kose otpala na mestu zločina. — Debela faca mu se samouvereno smeška. Jednom rukom legano vrti jednu olovku nad jednom beležnicom, a jedna ruka mu je ispod stola. Sa njom možda drka jedan kurac. Sve je u znaku broja jedan što znači da će se desiti prvo. Najebaću.

— Ne znam. Kakve dlake? — teram svoju priču.

— Vidaković je moj uparavnik, bio i ostao. Uvek mi je pomogao, a i ja njemu — Adam skreće temu na mog advokata opušteno dižući dve noge na sto. Zavaljuje se u naslon, a dve ruke stavlja na dva rukohvata od stolice. Uhh... Dobro je.

— Znam. Rekao mi je to. — Kroz glavu mi proleće kinta koju sam dao Vidakoviću da bi pristao da me brani. Kao bivši upravnik okružnog zatvora u Beogradu ima uticaj kako na sam zatvor tako i na pravosuđe.

— Vidiš Damjanoviću ti nisi glup. Znaš šta si uradio. To i policija zna, a i ti znaš da oni znaju.

— Ništa nisam uradio. Šta znaju?

— Dobro, dobro. Tvoj advokat se potrudio da ti olakša.

— Šta da mi olakša?

— Da izadeš odavde. Valjda to hoćeš?

— Hoću.

— E vidiš. Onaj Žuća iz tvoje sobe smeta nekim ljudima, a ti dobro znaš šta to znači — Adam spušta dve noge sa stola, a dve ruke stavlja na njega. Još uvek je sve u znaku dvojke. Dobro je. Znači treba Žuću da roknem.

— Recite. Kako da ja tu pomiognem?

— Danas je utorak. Ja sam u Četvrtak na noć dežuran. Sve ti je jasno? Hoće da odradim Žuću u njegovoj smeni da bi ispalo da je i on tu doprineo i da bi za to dobio kintu.

— Jeste — odgovaram dok me ispitivački gleda.

— Ajde idi. Neko će još da pomisli da se nešto dogovaramo.

* * *

Gledam dva pauka kako i dalje pletu mrežu na palfonu. Čak se i na mreži u drugom uglu pojavio još jedan pauk. Ležim u svom krevetu, a Rajko u svom. Matori spava, a Žuća negde žica pljuge.

— Stvarno je ovaj mali žuti pičkurina. U pravu si — opušteno kažem Rajku dok gledam dve fleke pored sijalice.

— Kažem ti ja.

— Pun mi ga je kurac. Pustiće ga ladno za 4 meseca.

— Znam brate, znam. Leži, jer je pijan naterao magacionera na ratištu da mu da jebene cigarete — počinje nervozno da se vrti na krevetu.

— Snajperista, mamu mu jebem. Pobio je bez razloga ko zna koliko žena i dece.

— Usta ga jebem.

— Kako bi mu jebo kevu brate.

— Treba ga ubiti.

— Treba. Vidi brate, ako to uradiš imaš jaknu od mene.

— Onu tvoju? Kožnu? Crnu?

— Tu brate.

U očima mu prvi put vidim trunku radosti života.